

Marián Bublínec

O jednej pivnici v ktorej kvasilo víno...

Starí ľudia, ktorí mali kedysi vinice a dorábali víno, vedia, aké nebezpečenstvo hrozí pri jeho kvasení. Uvoľňuje sa kyslíčnik uhličitý, ktorý môže človeka zadusiť. Jeho nebezpečenstvo je o to väčšie, že nemá chuť, ani vôňu, ani zápach. Človek ho jednoducho dýcha a vôbec o tom nevie. Stávali sa rozličné tragédie, ale ľudia prišli na to, ako sa uchrániť. Vedeli, že sa nemôžu spoliehať na svoje zmysly a začali si brávať so sebou do pivnice horiacu sviecu. Akonáhle začala svieca hasnúť, bolo jasné, že nemá kyslík a treba utekať. Utekať, aby som nezaspal naveky. Utekať, aj keď svojimi zmyslami nič necítim.

Toto nebezpečenstvo sa už možno pomínulo. Nestávajú sa často takéto prípady. Avšak obraz nám môže pomôcť preniesť sa do každodenného reálneho života. Chodíme po svete a ak po ňom chodíme s otvorenými očami, presviedčame sa, že v ňom hynie veľa ľudí. Aj fyzicky, ale ešte viac duchovne. Nie je zriedkavosťou, že stretne človeka, ktorý nad všetkým mávne rukou a povie: mňa už nič nebvá. Alebo povie: stačia mi peniaze, alebo: čo tam po duši, kariéra je dôležitejšia. Ten človek je už otrávený. Je to živá, chodiaca mŕtvoľa. Zasiahol ho „plyn“ súčasnej kultúry, ktorý sa do neho dostáva postupne, pomaly, nebadane, až zrazu zmení zmýšľanie a začne žiť i hovoriť naopak ako doteraz.

Ako sa ubrániť tomuto nebezpečenstvu, ktoré hrozí všetkým? Pán Ježiš nám v dnešnom evanjeliu hovorí: Bdejte. Dávajte si pozor. A na iných miestach nás vyzýva: Bedrá majte opásané a horiace sviece v rukách. Tu je riešenie! Žijeme v kultúre, ktorá je často rafinovaná. Pomaly púšťa veci, ktoré sú nebezpečné, ale pritom veľmi vábivé, na prvý pohľad neškodné. Zmysly nám hovoria: všetko je v poriadku. Rozum nám to môže hovoriť. No v skutočnosti pomaly, ale iste hynieme,

pripomína: dávajte pozor, aby vás pán domu nenašiel spať, keď príde nečakane.

Čo je teda tá horiaca svieca, ktorá nám môže pomôcť rozoznať dobro od zla? Odpoveď je jednoznačná: Kristus, svetlo sveta. On nám chce pomôcť, ale my máme byť otvorený jeho pravde. Túžiť po jeho blízkosti tak ako prorok Izaiáš: Prečo si nám, Pane, dal zablúdiť z tvojich ciest, srdcu zatvrdnúť, aby sme nemali bázeň pred tebou? Obráť sa k nám, lebo sme tvoji služobníci a kmene tvojho dedičstva. Kiež by si prelomil nebesia a zostúpil! Pán vypočul tento výkrik prosby o pomoc. Zostúpil v Kristovi Ježišovi, ktorý je Svetlom a my môžeme so sv. Pavlom ustavične vzdávať vďaky svojmu Bohu pre Božiu milosť, ktorú sme dostali práve v Kristovi Ježišovi. Boli sme obohatení v každom slove a v každom poznaní. Nechýba nám nijaký dar milosti. S Kristovým evanjeliom v ruke môžeme bezpečne verne a bez omylu rozoznať všetko pravé od nepravého, zlé od dobrého a to aj vtedy keby naše zmysly zlyhali a keby zlyhal aj náš rozum zatmenený prvotným hriechom. A keď spoznáme pravdu ten istý Ježiš Kristus sa stáva našou silou pri jej uskutočňovaní. On nás bude posilňovať až do konca – pripomína sv. Pavol – aby sme boli bez úhony v jeho deň.

Život je ťažký, zložitý a domotaný. Niekedy aj nebezpečný ako pivnica v ktorej sa kvasí víno. Ťažko je správne sa v ňom zorientovať. Ľahko sa dáme oklamať a nachytať, ľahko presvedčiť, že dobré je zlé a zlé je dobré. Ľahko sa dáme otráviť ak veríme iba svojim zmyslom a svojmu rozumu. Je tu Kristus, kritérium pravdy a života. Naším poslaním je žiť vo svete, nie z neho utekať. Zároveň a či práve preto je nevyhnutné kráčať životom so Svetlom v ruke.

Svätý Ambróz

*Ráznosť i vľúdnosť biskupa
nábožne všetci oslávme;
toho, čo zahnal z krajiny
temnotu, búrky náramné.*

*Hľa, pred žezlom sa netrasie,
hnev kňaznej kňaza nezdolá,
aj ukrutného cisára
zaženie od brán kostola.*

*Hlboké pravdy Biblie
vysvetlí múdro, s radosťou,
odkrýva božské tajomstvá
s obdivuhodnou múdrosťou.*

*Z tej duše, vierou živenej,
vytrysknú piesne krásne
a jeho túžba po kríži,
po mučeníctve nehasne.*

*Zasiahni šípom svojich úst
vlka, čo ničí ovečky,
a svetlom pravej múdrosti
riad' vždy náš život pozemský.*

*Pros za nás Svätú Trojicu,
nech zmiluje sa nad nami
a nech nám dá, by sme ju raz
chválili v nebi hymnami. Amen.*

Ž 78, 8.18.37.72: *Aby neboli ako ich otcovia, vzdorné a zatvrdlivé pokolenie, pokolenie nestáleho srdca, ktorého duch nebol verný Bohu. Pokúšali Boha vo svojom. srdci. Ich srdcia neboli k nemu úprimné. A on ich pásoľ so srdcom bez úhony.*

Dobry a verny Boze, som rád, že môžem byť opäť s tebou a modliť sa Božím slovom, ktoré rozpráva o ľuďoch nestáleho srdca. Božie slovo nehovorí iba o ľuďoch minulosti, ale hovorí aj o nás, o našej generácii.

Či azda neplatia Božie slová i pre dnešnú generáciu ľudí, ktorá mlčí o tebe a nerozpráva svojim deťom o mocných činoch, ktoré si vykonal?

Či neprestali mnohí naši súčasníci vkladať dôveru v teba a zachovávať tvoje prikázania? Pane, či naša generácia nenesie znaky zatvrdnutosti a vzdorovitosti? Nie sme aj my ľuďmi nestáleho srdca, ktorého duch nie je verný tebe?

Veď tak často nemyslíme na teba, nepočítame s tebou a odmietame kráčať podľa tvojho zákona. Zabúdame na tvoje činy a zázraky. Nedôverujeme ti a nedúfame v tvoju pomoc. Naše srdcia nie sú úprimné pred tebou. Odpadáme od teba a sme neverní, sklamáme ako pokazený luk.

Bože, kto nás v tom všetkom zachraňuje?

Si to ty, pretože sa zľutúvaš nad nami a neprestávaš byť k nám milosrdný. Hoci nás musíš trestať, neprestávaš nás milovať.

Hoci sme schopní stávať sa tvojimi nepriateľmi, ty sa nikdy nestaneš našim nepriateľom.

Hoci sme neverní, ty ostávaš verný, lebo seba samého nemôžeš zaprieť.

Hoci strácame dôveru v teba, ty s nami neprestávaš počítať.

Hoci zlyhávame, ty sa neprestávaš o nás zaujímať.

Zachraňuješ nás ty sám, preto si našou skutočnou nádejou a našou budúcnosťou.

Pane, vebím ťa za tvoje milosrdné Srdce a za tvoju milosrdnú lásku.

Pane, vebím ťa, že máš trpezlivosť a zľutovanie s naším nestálym srdcom.

Pane, vebím ťa, že sa môžem aj po svojom páde a zlyhaní vrátiť k tebe a začať odznova.

Pane, vebím ťa, že ma hľadáš, keď sa zatúlam a nedokážem sa vrátiť k tebe.

Pane, vebím ťa, že ma zachraňuješ z pokušeni môjho srdca.

Pane, vebím ťa, že mi odpúšťaš a obnovuješ úprimnosť môjho srdca.

Pane, prosím, zošli svojho Ducha a upevni moje srdce.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie: V piatok 8.12. slávime prikázaný sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie.

Sv. omša bude o 18:00 hod.

Dnes je zbierka na charitu. Popoludní o 14:00 je pobožnosť a výmena ružencových tajomstiev.

Rorátna sv. omša: Na sviatok sv. Mikuláša, v stredu 6.12., pozývam deti, rodičov i starých rodičov na sv. omšu ráno o 6:30 hod. Po jej skončení budú raňajky na fare a potom deti odprevadím do školy.

Návšteva chorých v ich domácnosti: V sákristii kostola do budúcej nedele (10.12.) prihláste svojich chorých, aby som ich mohol v týždni po 10. decembri navštíviť a vyslúžiť im sv. sviatosť. Nech i oni môžu s radostným srdcom prežívať sviatky.

Je dobrým znakom, ak sa ľuďom dostane vďaka a uznanie za služby, ktoré preukázali iným, ktoré preukázali spoločnosti. Uznanie a vďaka možno vyjadriť darčekom alebo priazňou. Aj to je ľudské a dobré.

Lenže darčeky a priazeň môžu viesť k trvalému neoprávnenému výnimočnému postaveniu v porovnaní s obyčajnými ľuďmi. Tak vzniká vrstva privilegovaných. Takzvané získané práva sú nezriedka vynútenými privilégiami. Výsada sa môže stať nespravodlivosťou. Môže viesť k tomu, že druhí nedostanú to, na čo majú právo.

Podľa práva sú si všetci ľudia rovní.

Nikto nemá právo na výsady.

Ako dlho budú privilegovaní ešte čakať

na to, že sa v ťažkých časoch

sami dobrovoľne zrieknu svojich výsad?

Adalbert L. Balling „Daruj úsmev“

Sväté omše v 1.adventnom týždni obdobia - (B)

4.XII. pondelok

17:00 Za † Romana Polakoviča (1. výročie smrti)

5.XII. utorok

17:00 Za † Helenu Čaputovú

6.XII. streda *rorátna sv.omša*

06:30 Na úmysel

7.XII. štvrtok

17:00 Za † Brigitu Peškovú (1. mesiac od smrti)

8.XII. piatok *Nepoškvrnené počatie Panny Márie – Slávnosť Prikázaný sviatok*

18:00 Za † farníkov

Lektori: Blahová M., Macáková S.

9.XII. sobota

08:00 Za †Františka Kublihu, syna Miroslava a Juditu Pitekovú

Upratovanie kostola č.d. 151-175

10.XII. 2. Adventná nedeľa – (B)

08:00 Za † Emanuela a Viktóriu Vráblových

Lektori: Vráblová M., Vrábelová Mí.

11:00 Za Božie požehnanie pre rodinu Slovíkovú (krst dieťaťa vo sv. omši)

Lektori: Šustová D., Kosnáčová T.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

4.XII. pondelok Sv. Ján Damascénský. Kňaz a učiteľ Cirkvi - **Esp**

5.XII. utorok Sv. Sabas, opát, pustovník

6.XII. streda Sv. Mikuláš, biskup - **Esp**

7.XII. štvrtok Sv. Ambróz, biskup a učiteľ Cirkvi - **Sp**

8.XII. piatok **Nepoškvrnené počatie Panny Márie - Slávnosť**

9.XII. sobota Sv. Ján Didak Cuauhlatotzim - **Esp**

POSLUŠNOSŤ, ZDROJ MÚDROSTI A BOŽIEHO POŽEHNANIA

Zmýšľajte tak ako Kristus Ježiš: On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridŕžal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži.

(Flp 2,5-8)

Poslušnosť je najistejšou cestou k pravej svätosti i k splneniu nášho poslania prinášať mier, radosť a lásku. Žiť v poslušnosti je veľkou výsadou, lebo pomocou nej nachádzame neskalený pokoj, vnútornú radosť a intímne spojenie s Bohom.

(Svätá Matka Tereza)

Poslušnosť je podriadenosť svojej vôli vôli iného alebo podriadenosť zákonom pre dobro seba aj celej spoločnosti. Je to prijatie istého poriadku, istých hodnôt do svojho života, ktorým svoj život podriaďujem, sledujúc skutočné dobro všetkých.

V Starom zákone nájdeme veľa prípadov poslušnosti a neposlušnosti, ako aj dôsledky prvej či druhej. Začalo to už prvými ľuďmi, Adamom a Evou. Pokračuje to ich deťmi Kainom a Ábelom, ďalej je Noe, Babylonská veža, Abrahám, Izák, Jakub... Dejiny ľudstva sú vlastne aj dejinami napätia medzi poslušnosťou a neposlušnosťou. Keď bol človek poslušný, Boh ho požehnával, keď nechcel poslúchať, nasledoval trest. My to voláme Boží trest. Ale pravda je taká, že keď neposlúchame, trestáme sa sami. Všimnime si zvlášť putovanie Izraelitov do Zaslúbenej zeme. Tu sa odohráva isté neustále napätie a boj, keď Izraeliti častokrát nechcú poslúchať Boha. Na svoju neposlušnosť vždy doplatia. Naopak, poslušnosť im prináša Božie požehnanie a Božiu pomoc. Poslušnosť prináša Božie požehnanie a život. Neposlušnosť prináša nešťastie a smrť.

Poslušnosť je potrubie na Božie požehnanie. Cez poslušnosť sa stávame múdrymi a dostávame Božie požehnanie. Kto nechce poslúchať, navždy zostane hlúpy. Neposlušný človek je ako fľaša, ktorá je prázdna a zavretá. Darmo do nej budem niečo nalievať. Ak je zavretá, všetko stečie mimo. Darmo chce dať Boh svoju múdrosť a požehnanie neposlušnému človeku. Všetko to stečie okolo neho. Len poslušnosťou sa otváram Božej múdrosti a Božiemu požehnanu.

Ježišu, nepridŕžal si sa svojej rovnosti s Bohom, ale si sa uponížil a stal sa poslušným až na smrť na kríži. O čo viac by som sa mal ja uponížiť a byť poslušným. Kiežby som si vedel uvedomiť, aké to je dôležité, zvlášť dnes - v dobe, keď nikto nechce poslúchať, no každý by rád rozkazoval. Ale ja chcem byť poslušným: Tebe, môj Pane, Tvojmu slovu, Tvojim prikázaniam, Tvojej vôli, mojím rodičom a všetkým predstaveným, ktorých si mi dal,

Marián Sivoň „Moderný svätý“

SAMOTÁR

„Aké je to byť slávnym?“ opýtal sa novinár matematika po prevzatí ceny za nový objav a strčil mu k ústam mikrofón. Rozhodol sa získať rozhovor od vedca aj napriek tomu, že mal povest' čudáka. „Mám byť úprimný?“ odpovedal vedec a novinára prekvapil jeho prívetivý hlas. Novinár prikývol. „Úspech je dôsledkom toho, že človek robí niečo rád. Má však i odvrátenú stranu,“ povedal. „Mojím krížom je samota.“

„Ako je to možné? Mnohí vás predsa obdivujú,“ zvolal začudovaný novinár.

„Zahĺbil som sa do vedy, a tak mnohé veci prestali byť dôležité. Potreboval som sa rozprávať, ale veľa tém sa z môjho života vytratilo. Na rozhovor človek potrebuje partnerov, ktorí rozumejú, o čom hovoria.“ „A či nepoznáte iných matematikov?“ „Poznám, aj som ich hľadal. Alebo boli zahĺbení do svojej práce, alebo nemali náladu. Viac som nenašiel odvahu ich osloviť. Cítim sa na smrť sám, a tak sa utiekam ku vzorcom. Medzi nimi hľadám to, čo by som chcel nájsť medzi ľuďmi. Nevieam, kde som urobil chybu.“ A dodal: „Bol by som veľmi vďačný, ak by mi niekto pomohol vyriešiť túto rovnicu.“ A nástojčivo sa zahľadel do očí novinára. Ten sklonil hlavu. Za matematikom prišiel pre senzáciu. Chcel len získať materiál. Vedec smutne pokýval hlavou a pobral sa preč.

Novinár pomaly vypol diktafón. Uvedomil si totiž - aj on je jedným z tých, ktorí tomuto človeku nepomohli s jeho krížom.

Samota medzi ľuďmi. Pane, pomôž mi búrať jej hradby v ľudskej civilizácii.

NEZNÁMA CHOROBA

„Som chorý,“ vysypal zo seba človek. „Ako sa choroba prejavuje?“ opýtal sa lekár. „Mám choré túžby,“ pokračoval človek. „Tu medicína nepomôže, na to sú iní.“ „Som chorý,“ vyriekol človek opäť - v spovednici. „Už dlho?“

„Myslím, že nejaký čas. Ale vlastne sa to začalo už dávnejšie. Podľahol som vtedy pokušeniu. Potom sa mi podarilo dať všetko do poriadku a cítil som sa zdravý. Začal som opäť normálne žiť a jestvovať. Teraz som však pochopil, že som nedosiahol definitívne vyliečenie. Ocitol som sa v podobnej situácii ako predtým a cítim, že som na tom takmer rovnako - s rovnakými túžbami na prahu rovnakej choroby.“ „Najväčším paradoxom dneška,“ odpovedal trpezlivo kňaz, „je fakt, že to, čo je choré, sa zdá normálne. A to, čo je zdravé, sa považuje za nenormálne,“ dokončil myšlienku.

„Hmmm,“ súhlasil človek smutne. „Ale úspech je už vedieť, že čosi nie je v poriadku. A ďalším úspechom je naučiť sa s tým žiť, ale i skúšať s tým bojovať a nepodľahnúť,“ dodal kňaz a významne pokýval hlavou.

Človek je poznačený svojou minulosťou. No je dosť silný rozhodnúť, či mu poslúži na pád alebo na nové povstanie.

MUDr. Jana Viznerová „Vedieť vidieť“

Dvere návratu k Bohu

Často sa vo svojich spomienkach vraciam k detstvu. Pamätám si, ako sme na základnej škole, keď sme boli ôsmaci, deviataci, robili figle, smiali sme sa a naťahovali. Naraz k nám prišiel dospelý muž, zdvihol ma zo stoličky a poriadne ma zmlátil, až mi išla krv z nosa.

Vlado / bezdomovec / 45 rokov / 5 rokov na ulici

Všetci stúpili a ja som bol najviac prekvapený. Začal som sa a neplakal som. Vedel som, že mi ublížil, no nevedel som, čo sa deje, nechápal som súvislosti a so zatajeným plačom som sa ho spýtal:

„Za čo to bolo?“

„Ty soplak jeden, na mňa hrešiť nebudeš...“

Vtedy som sa rozplakal.

„Ujo, ja som nikdy v živote nehrešil. Opýtajte sa učiteľov, opýtajte sa spolužiakov.“ Strašne mi to bolo ľúto. Vedel som, že môj otec ho pozná. Po otcovi mám povahu viac bojovnícku ako kňazskú. Povedal som si: Poviem to otcovi, ten mu dá. Dokonca som zistil, že mu otec kedysi pomáhal. Počkaj, ja mu tak zavarím.

Potom som to akosi prehltol, až som sa stal kňazom a nechal som to tak. Po rokoch som ostal šokovaný, keď prišiel ku mne na faru ako bezdomovec. Nádych, výdych a prihovril som sa mu: „Vitajte!“

Ak by som to bol vtedy povedal otcovi, možno by som zjednal spravodlivosť, ale zavrel by som mu dvere návratu k Bohu.

Farár Marián Kuffa „Maturita z lásky“

Kde len môžem, sadím stromy a odprosujem všetky, ktoré vyrúbali len preto, aby z nich bol papier, ktorý som popísal. Písal som v škole, do novín, do časopisov. Nespravodlivým vrchnostiam sťažnosti, priateľom listy. Vo väzení i na slobode, na cestách i pri nočnej lampe som odpoveď na otázky, ktoré nás všetkých trápia. Hľadal som slová, ktoré by v pravý čas a na pravom mieste pôsobili ako liek. Slová obžaloby, účasti, útechy a nádeje. To hlavné, čo som sa pokúšal vysloviť, je už dávno napísané v Evanjeliu: „Aby ste sa navzájom milovali.“

Nedokonalé sú naše slová. Sú to príliš hrubé nástroje na vyjadrenie jemného a hlbokého chvenia, čo cítime k sebe navzájom a k tajomstvu, do ktorého sme ponorení. Len povrchní ľudia vedia povedať všetko presne a jasne. Prosím priateľov o prepáčenie, ak som nenašiel pravé slová, ktoré očakávali. Vďačne ponúkam slovo a priestor iným, schopnejším vysloviť nevysloviteľné. Keď sa máme radi, aj mlčanie a odlúčenie živí plameň našej vzájomnej úcty a lásky.

Anton Srholec SDB „Každodenné zamyslenia“

Pusti sa na cestu!

Jedno staré príslovie, ktoré vám je iste známe, hovorí: „Od nikoho sa nežiadajú nemožné veci.“ No napriek tomu sa zdá, že v evanjeliu žiada od nás Pán niečo, čo je nad naše sily, keď nám ľuďom s obmedzenými možnosťami, nám ľuďom poznačeným stálymi slabosťami hovorí: „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48).

Aj my, tak ako apoštoli a tí, ktorí počuli tieto slová, by sme mohli dôverne odpovedať: „Ale čo to hovoríš, Pane? Aký cieľ nám to dávaš? Ako môžem ja, či hocikto z nás byť dokonalý ako Boh? Žiť v добрote a bezhraničnej láske ako ten, ktorý dáva vychádzať slnko a padať dážď na spravodlivých aj nespravodlivých? Čo nám to tu navrhuješ? Veď to je nemožné, aby sme my takto konali a dosiahli to, čo je ľudskými silami nedosiahnuteľné!“

Ak sa zamyslíme nad Ježišovými slovami, uvedomíme si, že nás vysielala na úžasnú cestu kresťanského dobrodružstva, že úžasne povznáša človeka, že vyzdvihuje jeho schopnosti a možnosti. Ak nám vyznačil tento cieľ, vskutku nedosiahnuteľný, učí nás, že na ceste života nie sme sami, a zároveň máme spolupracovať s ním, teda musíme byť stále v pohybe, musíme prekonávať ďalšie a ďalšie etapy životnej cesty. Nikdy nikto v žiadnom okamihu svojho života nemôže mať pocit, že už prišiel k cieľu, že je dostatočne dobrý. Nikto si nemôže sadnúť na kraj cesty a povedať: „Už som na mieste, urobil som všetko, čo som mohol na poli dokonalosti, čestnosti, lásky k Bohu a k druhým.“

Nie, nikdy to nebudem môcť spokojne povedať, pretože Ježiš ma vyzýva kráčať k horizontu, ktorý je prirodzene nedostupný, ale ktorý ma pobáda ísť stále ďalej, byť lepším, milovať tak, ako to býva napísané na privesku niektorých zaľúbených: „Dnes viac ako včera, zajtra viac ako dnes.“

Treba byť ustavične v pohybe, mieriť k novým cieľom. Nesmieme sa nikdy uspokojiť s úrovňou dobra a dokonalosti v nás. Povzbudzujú nás k tomu aj slová biskupa Helderu Camaru: „Keď ti už tvoja loďka zakotvená dlhší čas v prístave bude pripadať ako dom, keď tvoja loďka začne zapúšťať korene nehybnosti, vyplávaj na širé more. Musíš zachovať - za akúkoľvek cenu - cestovateľského ducha tvojej loďky a svoju dušu putujúceho.“

Vyplávajme teda každý deň, aj dnes, aby náš život bol lepší ako včera! Neuspokojme sa s úsekmi, ktoré sme prekonali, lebo Kristus chce, aby sme stále boli na ceste: preto nám postavil za cieľ Božiu dokonalosť.

Viliam Judák „Vo všedný deň nevšedne“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku